

Griffienummer: 1526/13.
Notienummer: 66.L6.7001-11.
Datum vonnis: 12.11.2013.

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het Arrondissement Tongeren zitting houdende in Correctionele Zaken, 11° Kamer, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN ZAKE

HET OPENBAAR MINISTERIE

TEGEN

3051ex13
te , geboren te op en wonende

3052ex13.
2 ondernemingsnummer , met maatschappelijke
zetel gevestigd te

3053ex13.
3 ondernemingsnummer , met maatschappelijke
zetel gevestigd te

Verdacht van :

Te tussen 1 december 2010 en 31 december 2010 :

Op de percelen aldaar gelegen , gekadastraerd als
eigendom van , ingevolge akte
verleden door notaris te dd ,

A.De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige knipperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstricken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermeldde handelingen zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie) en zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a (het gewoonlijk gebruiken,

aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval),

namelijk het plaatsen van een permanent terras met luifel en afbakeningen te hebben uitgevoerd.

B.

De derde :

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat hiernavermelde handeling, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a. (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken : het optrekken of plaatsen van een constructie) hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

namelijk het plaatsen van een permanent terras met luifel en afbakeningen.

De dagvaarding werd overgeschreven op het Hypotheekkantoor op 21.1.2013.

Bedrag : 154,67 euro.

De Hypotheekbewaarder.

(get.)

Gehoord in openbare zitting van 15.10.2013 de voordracht van de zaak ;

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar vordering, bij monde van dhr. en gezien het bevel tot dagvaarding ;

Gehoord Mter. loco , advocaten te in haar verdedigingsmiddelen namens de eerste beklagde , welke zij ter zitting vertegenwoordigde en in haar ondergeschikt verzoek om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, uiterst ondergeschikt om uitstel van strafuitvoering en die ter zitting een conclusie en stukken neerlegt.

Gehoord Mter. , advocaat te in zijn verdedigingsmiddelen namens tweede beklagde en die ter zitting besluiten neerlegt.

Gehoord Mter. advocaat te in zijn verdedigingsmiddelen namens de derde beklagde en in zijn ondergeschikt verzoek om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en die ter zitting een conclusie neerlegt.

Men sprak de Nederlandse taal ;

De rechtbank herneemt de zaak wegens anders samengestelde zetel.

Eerste en tweede beklaagde worden ervan verdacht zich als dader/mededader schuldig te hebben gemaakt aan inbreuken op de stedenbouwwetgeving, namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een permanent terras te hebben geplaatst met luifel en afbakening (tenlastelegging A).

Derde beklaagde wordt ervan verdacht dit als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard (tenlastelegging B).

I. Beoordeling der tenlasteleggingen.

Op basis van de gegevens van het strafdossier betreft de geïndiceerde inbreuk onmiskenbaar het plaatsen van een zonnetent zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. De inrichting en het gebruik van het terras maakt immers het voorwerp uit van een beheerdersvergunning.

Deze aangelegenheid wordt geregeld door een politieverordening "inname en gebruik van het openbaar domein" zoals deze werd aangenomen door het stadsbestuur van in vergadering van 20 maart 2008. Inbreuken op deze beheerdersvergunning worden gestraft overeenkomstig de artikelen 38-40 van deze politieverordening. In artikel 1, hoofdstuk I van deze politieverordening is niettemin het volgende bepaald :

" Zonnescherm :

Een uitgespannen, uitklapbaar of oprolbaar zeil tot bescherming tegen felle zon en bevestigd tegen een gevel. Hiervoor is een stedenbouwkundige vergunning vereist".

Er bestaat bijgevolg geen twijfel over dat het plaatsen van de luifel onderworpen is aan een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning en het staat eveneens vast dat deze vergunning niet voorhanden is. Tenlastelegging A is dan ook bewezen in zoverre het de luifel betreft.

Tweede beklaagde en derde beklaagde berwisten hun strafrechtelijke aansprakelijkheid. Tweede beklaagde is een eenmansvennootschap waarvan eerste beklaagde zaakvoerder is.

Het maatschappelijk doel van is het uitbaten van cafés, tavernes, spijshuizen, drankgelegenheden, frituren, restaurants, verbruiksalons en in het algemeen horeca-uitbating in de meest ruime zin van het woord.

Derde beklaagde is eigenaar van het pand waaraan de luifel werd bevestigd.

Derde beklaagde werd opgericht door eerste beklaagde en twee andere medeoprichters. Het doel van derde beklaagde onderneming in onroerende goederen, bestaat onder andere uit de verwerving, vervreemding, beheer, uitbating, valorisatie, verkaveling, ordening, huur en verhuur, doen bouwen en verbouwen.

Eerste beklaagde heeft zich voor de uitbating van zijn horecazaak georganiseerd door het oprichten van tweede beklaagde

De beperkt bewezen tenlastelegging A werd dan ook specifiek voor rekening van beklagden gepleegd en heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van haar doel.

Zij is bijgevolg strafrechtelijk aansprakelijk voor de beperkt bewezen verklaarde feiten.

Eerste beklagde is en was op het ogenblik van de overtredingen zaakvoerder van tweede beklagde

Zijn strafbare deelneming is vaststaand, de bewezen verklaarde inbreuken werden door hem wetens en willens gepleegd.

De rechtspersoon is een kleine entiteit met een eenvoudige structuur, zodat er geen groot onderscheid bestaat tussen de individualiseerbare beslissingen, verwerkelijk door tweede beklagde en het corporatief handelen. Het gedrag en het beleid van eerste beklagde is dan ook dermate overtuigend dat ook in hoofde van tweede beklagde het intentioneel element van de bewezen misdrijven is komen vast te staan.

Derhalve is tenlastelegging A bewezen in hoofde van eerste beklagde en tweede beklagde doch enkel voor wat betreft de luifel.

In tegenstelling tot wat derde beklagde voorhoudt, is strafbare deelneming door onthouding mogelijk.

Derde beklagde had als eigenaar van het pand niet alleen de positieve plicht tot handelen, maar bovendien dient zijn niet-handelen te worden beschouwd als een positieve aanmoediging tot het plegen van de bewezen verklaarde feiten.

De passieve houding van derde beklagde heeft het misdrijf mede mogelijk gemaakt en/of vergemakkelijkt en is in die zin de uiting van het opzet om rechtstreeks aan de uitvoering van het misdrijf mee te werken.

Derhalve is ook tenlastelegging B bewezen in hoofde van derde beklagde voor wat betreft de luifel.

II. Strafmaat

Bij het beoordelen van de strafmaat houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, alsook met het berokkende nadeel aan de maatschappij, de persoonlijkheid van beklagden en hun gunstig strafrechtelijk verleden.

De bewezen verklaarde feiten maken een minimale inbreuk uit met een beperkte maatschappelijke weerslag.

Om die reden kan de gunst van de opschorting, waar eerste beklagde en derde beklagde om verzoeken, worden toegestaan.

Tweede beklagde kan een straf met uitstel worden toegestaan.

Bij het opleggen van de geldboete aan de rechtspersoon wordt rekening gehouden met de bepalingen van artikel 41 bis SW.

III. Herstelvordering

Gelet op de beperkte bewezen verklaring van de feiten - met name acht de rechtbank de inbreuken enkel bewezen voor wat betreft de luifel - en de ontstentenis van klachten vanwege de naburige eigenaars/uitbaters, is de rechtbank van oordeel dat de plaatselijke ordening niet op onevenredige wijze werd geschaad en is zij van oordeel dat de herstelvordering, die voorziet in het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, onredelijk is en derhalve niet kan ingewilligd worden.

Gezien de artikelen hiernavermeld, door de Voorzitter ter zitting aangeduid:

Wetboek van rechtspleging in strafzaken: art. 194, 185.

Strafwetboek: art. 40, 66.

Art. 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Art. 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Art. 3 - 6 van de Wet van 29.6.1964 gew. bij art. 3 van de Wet van 10.2.1994 en art. 6 van de Wet van 22.3.1999.

Art. 8 van de Wet van 29.6.1964 gew. bij art. 4 van de Wet van 10.2.1994.

Wet 1/8/1985 art. 29 - KB 18/12/1986 - gew. Wet 24/12/1993 art. 1, 2° - KB 19/12/2003

KB 28/12/1950 art. 91, 2° lid - gew. KB 23/12/1993 art. 1 - gew. KB 11/12/2001 - gew. Wet 22/04/2003

Wet 5/03/1952 art. 1 - gew. Wet 24/12/1993

Wet van 15.6.1935: art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41.

OM DEZE REDENEN:

De Rechtbank, uitspraak doende op tegenspraak.

De Rechtbank herneemt de zaak wegens anders samengestelde zetel.

Verklaart eerste beklagde schuldig aan tenlastelegging A, beperkt tot de luifel.

Gelast in hoofde van beklagde de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en dit gedurende een termijn van drie jaar.

Verklaart tweede beklagde schuldig aan tenlastelegging A, beperkt tot de luifel en veroordeelt hem hiervoor tot een geldboete van 150,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op 825 euro.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar het uitstel van de tenuitvoerlegging van de volledige geldboete.

Verklaart derde beklagde schuldig aan tenlastelegging B, beperkt tot de luifel.

Gelast in hoofde van beklagde de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en dit gedurende een termijn van drie jaar.

Verplicht tweede beklagde bij toepassing van artikel 29 van de Wet van 01.08.1985, gewijzigd bij de Wet van 22 april 2003, het K.B. van 19 december 2003, het K.B. van 31 oktober 2005 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 28 december 2011, tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 van de Wet van 01.08.1985.

Legt aan de drie beklagden overeenkomstig artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28.12.1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vergoeding op van ieder 51,20 euro.

Wijst de herstellvordering af.

Verwijst de drie beklagden elk tot 1/3 van de kosten van de strafvordering tot op heden in totaal begroot op 303,43 euro.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklagden bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting de twaalfde november tweeduizend en dertien.

Alwaar aanwezig waren:

Mevr. alleenzetelend Rechter,
Het Openbaar Ministerie, zoals bij naam vermeld op het Pro Justitia van uitspraak, en
god. Griffier (MB. 5.12.2011- BS.9.12.2011).